

MIHAELA SUCIU

CĂSUȚA VIORIE
ȘI BOGATA EI ÎMPĂRĂȚIE

Povestiri pentru copii

CUPRINS

8	PREFAȚĂ
15	PĂPĂDIA CARE ȘI-A PIERDUT PĂLĂRIA
21	CUCUL CEL PRIBEAG PE-O CREANGĂ DE FAG
29	VRĂBIUȚA VORBĂREAȚĂ PRIZONIERĂ ÎN CEAȚĂ
42	FLUTURELE HOINAR ÎN CĂUTARE DE IMPRESAR
51	STĂPÂNUL CEL NOROCOS ȘI MOTANUL SOMNOROS
56	CĂLĂTORUL MIGRATOR CU-ADĂPOST LA PURTĂTOR
64	IEPURAȘUL RĂTĂCIT UN PRIETEN ȘI-A GĂSIT

CĂSUȚA VIORIE ȘI BOGATA EI ÎMPĂRĂȚIE

72	BURSUCUL CEL NAIV ȘI VULPOIUL MILOSTIV
81	O FURNICĂ ÎNDRĂZNEAȚĂ ȘI BORCANUL CU DULCEAȚĂ
87	GHEMOTOCUL DE ARICI STĂ ASCUNS PRINTRE URZICI
94	DOUĂ ZBURĂTOARE CULEGÂND ACEEAȘI FLOARE
101	ȘORICELUL ELIOR A AJUNS PATINATOR
113	POVESTEA CĂSUȚEI VIORII

PĂPĂDIA CARE ȘI-A PIERDUT PĂLĂRIA

E primăvară. Cerul își descrețește fruntea și privește pământul reavăn. Mugurii plesnesc de bucurie pe crengile pomilor. Se simt răsfățați de razele jucăușe ale soarelui. O păpădie aruncată în iarbă se privește în oglinda cerului. Își admiră cununița de petale aurii de pe creștet, iar vântul o mângâie suav, prietenește. Ei îi place dezmierdarea. Ar vrea și ea să zboare alături de tandrul cavalier, să plutească în văzduh pe aripi de petale până departe...

Cu capul pe firele mătăsoase de iarbă, ea visează. Se uită ștregărește spre casa viorie. Aceasta parcă-i zâmbește. Îi răspunde și ea printr-un salut, înclinând ușor capul.

Ar ieși din grădină pe porțița dinspre livada cu meri, și-ar uda picioarele desculțe în apa rece a râului, apoi ar rupe-o la fugă peste câmp până la pădurea cea întunecoasă, pe care ea o zărise când s-a trezit dintr-un somn adânc și lung cât o noapte de iarnă. Rădăcinile înfipite în pământul umed o țineau încătușată ca niște lanțuri grele. Cum să se descătușeze și să fugă? Într-o încercare avântată încercă să se smulgă, dar nu izbuti. Mai încercă o dată și încă o dată și își simți trupul firav cutremurându-se, iar câteva petale se risipiră sub picioarele ei.

Vântul trânti poarta grădinii, se furișă printre firele de iarbă și luă cu el petalele căzute. Păpădia se uită după fugar și simți o durere dulce, amețitoare care o învăluia. Atunci i se adresă pământului, sperând să aibă milă de zbuciumul ei:

– Pământule, veșnicul meu ocrotitor, rogu-te eliberează-mă din temnița grea și lasă-mă să zbor asemenea vântului!

– Ruga ta este nesăbuită, draga mea copilă! Viața ta nu e zbor, e o statornică înflorire în fiecare primăvară. Dacă te-ai rupe din locul unde te-ai născut, ți-ai pierde rădăcinile și n-ai mai fi a nimănui.

– Dar aș vrea să fiu a vântului. Să colind depărtările cu el... Mână în mână și zbor lângă zbor. Ce minunat ar fi!

– Vântul e nestatornic și viclean. Îl găsești pretutindeni și nicăieri. E duios și mânios deopotrivă. Cine ar putea să-i știe vrerea, ori i-ar putea ghici puterea?

– Dar mi-e tare drag. El mă alintă, îmi mângâie fruntea, îmi șterge lacrimile de rouă. Și apoi e atât de liber! Independența lui e atât de ispititoare... Și eu aș vrea să fiu liberă, să cunosc lumea, să ajung în pădurea cea întunecoasă.

– Dar ești liberă să te bucuri de primăvară, anotimpul nașterii tale. E atâta libertate între cer și pământ... cât sufletul tău nu poate s-o cuprindă sau s-o înțeleagă... De ce vrei să ajungi unde nu ți-e dat să mergi, în pădurea întune-

coasă? Acolo este împărăția vântului. E o lume atât de primejdioasă... În vremurile de demult, când s-a dezlănțuit urgia, mai mulți copaci au fost doborâți. Trupurile lor vânjoase au fost frânte. Tulpina ta e atât de fragilă! Ți s-ar rupe într-o clipă.

Auzind vorbele pământului, păpădia căzu pe gânduri. Înțelegea că visul ei se spulberase. Nu mai nădăjduia să primească dezlegarea de a ieși din temnița în care fusese aruncată de când venise pe lume. Începuse să-și împletească o pălărioară din firele de iarbă și din petalele ei aurii, o trase pe ochi și adormi. Era cald și bine în căsuța ei de lut!

Deodată se auzi un vuiet prelung ce răsună în întreaga grădină. Vântul pătrundea printre ulucile gardului. Le zgâlțâia zdravăn. Tremurând de spaimă, ulucile șușoteau între ele vorbe fără noimă. Dacă n-ar fi fost bine prinse în cuie, s-ar fi risipit în toate părțile.

Pe neașteptate, păpădia simți că o mână nevăzută îi luă pălăria. Apoi o văzu plutind în

văzduh, cum se înalță și dispăru, de parcă ar fi fost înghițită de albastrul cerului. Înărmurită de dispariția fulgerătoare a pălăriei, păpădia se uită din nou în oglinda cerului. Își văzu părul ciufulit, ca un pământ alb. Din adâncul ființei ei scoase un suspin, gândind: *Și ce pălărie frumoasă era, aurie ca soarele zâmbitor și verde ca primăvara! Cine a îndrăznit să mi-o fure?*

– Ți-am spus că vântul e viclean, se auzi glasul pământului, dar tu nu m-ai crezut.

– Nu este vinovat vântul. Mângâierea lui e atât de suavă, de liniștitoare! N-ar fi în stare să-mi facă vreun rău.

Pământul tăcu încruntat. Ce rost avea să-și risipească înțelepciunea cu ființele neștiutoare în tainele vieții?

Păpădia rămase cu privirea ațintită spre pădurea întunecoasă. De acolo ea aștepta un semn de mângâiere, aștepta întoarcerea pălăriei. Poate o va găsi vântul și i-o va dărui, știind

cât îi fusese de dragă pălărioara. Adormi visând la întoarcerea vântului, la regăsirea pălăriei.

Dimineața, când s-a trezit, a descoperit cu mirare că părul ei ciufulit dispăruse. Rămăsese din frumoasa păpădie de altădată doar un lujer alb, stingher. Se legăna într-o parte și-n alta, suspinând întruna: *ce tristă e singurătatea!*

Odată cu pălăria păpădia pierduse oare și speranța? Știa că va veni o nouă primăvară când se va bucura de frumusețea petalelor aurii, de adierea vântului.

Văzând-o întristată, casa viorie îi trimise un zâmbet mângâietor, ce a învăluit-o într-o caldă îmbrățișare.

CUCUL CEL PRIBEAG PE-O CREANGĂ DE FAG

Pădurea râdea de bucurie, așa îmbrăcată în straiiele ei verzi de primăvară. Păsările ciripeau vesele, semn că fericirea lor era atât de mare, încât ar fi dorit s-o împărtășească și altora prin cântecul lor. Doar cucul stătea ursuz pe-o creangă de fag, pe care o strângea ca-ntr-un clește de teamă să nu cadă, și se uita în jur nemulțumit. I se părea atât de banal să cânte de unul singur, să se strige pe sine prin cântec. Cui îi păsa oare de cântecul lui? Prin el aducea vestea că a venit primăvara, veste pe care trebuia s-o trimită până departe prin două silabe pereche – cu-cu! – pe care dacă le-ar fi slobozit din adâncul ființei lui, acestea ar fi umplut toată pădurea. Iar ecoul